

[Ragnhild Andersen.]

Mit parti har foretrukket at foreslå en 10 pct.s forhøjelse af grundbeløbene, fordi vi finder det nødvendigt at give varige forbedringer til de gamle og invaliderne. Vort forslag vil betyde, at renten udover de 3 måneders beløb, som jeg allerede har nævnt, fra 1. januar vil stige med 10 pct. Grundbeløbene til ægtepar i de tre kommune-grupper vil, om man gennemfører mit partis forslag, stige med følgende beløb: for ægtepar i København 20 kr. 40 øre om måneden, for ægtepar i købstæder 18 kr. og for ægtepar i landkommuner 15 kr. For enlige og for ægtepar, hvoraf kun den ene ægtefælle har ret til rente, vil det betyde en månedlig forbedring på 13 kr. 60 øre i København, 12 kr. i købstæder og 10 kr. i landkommuner.

Vort ændringsforslag nr. 2 går ud på. at reguleringen af renten foregår to gange årlig, pr. 1. april og 1. oktober, i stedet for som hidtil kun een gang årlig, pr. 1. april. Rentemodtagerne er som bekendt altid bagud, de får dækning et helt år efter prisstigningen, så længe renten kun reguleres een gang årlig. I forvejen er jo prisreguleringen, hvad jeg allerede tidligere har været inde på, også ved lovforslagets første behandling, aldeles utilfredsstillende, men uretten bliver endnu større, når man lader hengå et helt år, før man kommer med reguleringen.

De to ændringer, mit parti har foreslået, er beskedne forslag; ingen vil kunne sige, at disse forslag rummer overbud, tværtom; men de er stillet udfra ønsket og håbet om, at det dog i den 11. time må lykkes mit parti at overbevise andre ærede ordførere, at overbevise ærede medlemmer i denne sal om, at situationen for vore gamle og invaliderne er uholdbar, utryk og elendig, og at rigsdagen derfor, stillet overfor rentemodtagernes bitre nød, må gå til større forbedringer, end ministerens lovforslag indeholder.

Jeg har, som det vil ses, afholdt mig fra at stille forslag om ændringer på en lang række områder, hvor mit parti iøvrigt anser ændringer for fornødne. Jeg tænker her på vort ønske om at gøre renten ensartet i de tre kommune-grupper, at tilvejebringe en pensionslignende ordning med større retfærdighed end i dag, hvor forskellen er for stor; altfor stor mellem de tre kommune-grupper. Jeg tænker også på aldersgrænsen, som vort parti ønsker ned til 60 år i almindelighed med mulighed for de 55-årige enlige kvinder til at få rente. Jeg tænker også på beklædningshjælpen, der

bør være ens i de tre kommune-grupper, så sandt som tøjpriserne jo ikke fastsættes landsdelsvis. Også grænsen for, hvornår alderstillægget ydes, mener vi må ned til 75 år. Jeg nævnte ligeledes ved første behandling brændselstillægget, som i mangfoldige tilfælde, især når det drejer sig om køb af indenlandsk brændsel, ikke engang dækker halvdelen af rentemodtagernes virkelige brændselsudgifter. Det forbavser mig iøvrigt i denne forbindelse, at den højt-ærede socialminister end ikke delte min forargelse over, at visse kommuner først udbetaler brændselshjælpen sidst i september måned, når købet af dette brændsel må foregå om sommeren. Loven bør ændres på dette punkt, ellers betyder det, at rentemodtagerne af deres fattige rente må købe det dyre brændsel og må sulte i den tid, de må undvære disse penge. Desværre var alle partier her i salen ved første behandling ganske uimodtagelige for disse mit partis ønsker om ændringer, ønsker, som stadig er mit partis ønsker med hensyn til folkeforsikringsloven, ja, jeg kan endda sige, at de ærede ordførere ved første behandling var ganske uimodtagelige for nogen som helst ændringer, nogen som helst forbedringer af ministerens lovforslag.

På grund af partiernes manglende interesse for de ting, der ligger rentemodtagerne på hjerte, og som jeg ved nylig er fremsendt som krav fra rentemodtagernes egen organisation til rigsdagens partier, har mit parti i al beskedenhed holdt sig til disse to enkle ændringer, den første om en varig, månedlig forbedring med 10 pct. af rentens grundbeløb, den anden, såre retfærdige, om at regulere renten i hvert fald to gange om året i stedet for som nu een. Tager man dyrtiden i betragtning, kan den høje rigsdag ikke afvise mit partis ændringsforslag. Ærede medlemmer, som selv har sikret sig en betryggende pension, og som derfor ikke behøver at se hen til at skulle leve af en ussel aldersrente, kan dog ikke lukke øjnene for, at priserne stiger i uhyggelig grad. Priserne i snapstinget er måske ikke steget stærkt, men i kommunens folkekøkkener, hvor mange rentemodtagere indtager deres varme mad, er prisen for en middag fra 1. oktober steget fra 1 kr. 25 øre til 1 kr. 50 øre. Alene denne forhøjelse betyder for et enkelt menneske, der spiser sin middag på folkekøkkenet, 7½ kr. mere om måneden. Den lille à la carte ret er også steget med 20 pct., fra 80 øre til 1 kr., så der vil være mange gamle og mange dårligt stillede, som nu nødes til at springe endnu et måltid over.

Om hvordan var det med havregrynene?